

Arrest

nr. 236 890 van 15 juni 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRÂCE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 9 juni 2020 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 juni 2020 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2020 om 11.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. DEMAJ, die *loco* advocaat T. BARTOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 21 oktober 2019 komt de verzoekende partij het Schengengrondgebied binnen via Nederland.

1.2 Op 13 januari 2020 wordt de verzoekende partij in België van haar vrijheid beroofd. Op 15 januari 2020 wordt ten aanzien van haar een bevel tot aanhouding genomen door de onderzoeksrechter te Hasselt, wegens verdenking van diefstal met braak, pogingen daartoe en bendevoorming. Op 24 april 2020 wordt zij door de correctionele rechtbank te Hasselt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 maanden wegens deelname aan bendevoorming en wegens diefstal met braak, inklimming en gebruik van valse sleutels (en/of pogingen daartoe).

1.3 Op 3 juni 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, die op 4 juni 2020 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer :

Naam: D(…)

Voornaam: S(…)

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 2°

O de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

De betrokkene is in het bezit van een geldig nationaal paspoort voorzien van een inreisstempel voor Nederland op 21.10.2019.

☐ 3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.*

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, poging tot wanbedrijf, bendevoormingplegen van wanbedrijven-deelname, feiten waarvoor hij op 24.04.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een niet definitieve gevangenisstraf van 20 maanden. Deze gevangenisstraf zal definitief worden op 04.06.2020. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene verblijft minstens sinds 15.01.2020 in België te verblijven (zie opsluitingsfiche).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

☐ *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, poging tot wanbedrijf, bendevoormingplegen van wanbedrijven-deelname, feiten waarvoor hij op 24.04.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een niet definitieve gevangenisstraf van 20 maanden. Deze gevangenisstraf zal definitief worden op 04.06.2020. Uit het*

aanhoudingsmandaat blijkt dat de betrokkene in het verleden al werd veroordeeld voor diefstallen en in verdenking gestelde heeft deze feiten gepleegd uit financiële noodzaak. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden. Betrokkene tekende de vragenlijst voor ontvangst op 02/06/2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn toestemming. Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied sinds 21.10.2019. Betrokkene respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, poging tot wanbedrijf, bendevorming-plegen van wanbedrijven-deelname, feiten waarvoor hij op 24.04.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een niet definitieve gevangenisstraf van 20 maanden. Deze gevangenisstraf zal definitief worden op 04.06.2020. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot een nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden. Betrokkene tekende de vragenlijst voor ontvangst op 02/06/2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Vasthouding (...)"

1.4 Op 3 juni 2020 wordt ten aanzien van de verzoekende partij tevens een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) van acht jaar genomen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

De onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze is gericht. Zij is derhalve tijdig ingediend.

2.2 Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In de mate dat de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving vervat in de bestreden beslissing, moet worden vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in deze mate onontvankelijk is.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2 De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast, hetgeen door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ook niet wordt betwist. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder 'middel' wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

3.3.2 De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), gecombineerd met de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en artikel 62 van de vreemdelingenwet, en het hoorrecht.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“i. Décision querellée

L'Office des étrangers motive notamment sa décision de la manière suivante (pièce 1) : (...)

Le requérant reproche à la partie adverse de ne pas avoir examiné in concreto – ni, d'ailleurs, in abstracto – le risque de traitements inhumains et dégradants qu'il pourrait subir en violation de l'article 3 de la CEDH en cas de retour forcé dans son pays d'origine.

En effet, le requérant séjournait depuis plusieurs jours sur le territoire néerlandais lorsqu'il aurait introduit une demande de protection internationale qu'il a sollicitée en raison de problèmes politiques et religieux en Serbie.

En outre, le requérant n'a pas eu l'occasion d'être entendu par l'Office des Etrangers. S'il est vrai qu'il a bien reçu le questionnaire 'droit à être entendu', il n'a pas eu l'occasion de le compléter dans la mesure où il n'était pas en mesure de comprendre la langue du questionnaire. Il n'a pas plus été assisté d'un traducteur ou d'un interprète afin de lui permettre de comprendre la portée de ce document.

Or, le requérant avait bien des éléments à faire valoir à savoir l'introduction de sa demande de protection aux Pays-Bas.

Dès lors, l'Office des Etrangers savait, ou devait savoir, que le requérant risquerait de subir des traitements prohibés sur pied de l'article 3 de la CEDH en cas de retour en Serbie.

Enfin, rien ne permet d'affirmer que les autorités néerlandaises accepteront le transfert du requérant sur le territoire et que le principe de non refoulement prévu par l'article 33 de la convention de Genève sera bien respecté.

Il apparaît donc que la motivation de l'acte administratif querellé ne repose pas sur des faits exacts conformément aux articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

ii. Demande de protection internationale aux Pays-Bas et droit à être entendu.

L'ordre de quitter le territoire mentionne clairement qu'il y a lieu de remettre le requérant à ses autorités nationales.

Or, le requérant semble avoir introduit une demande de protection internationale aux Pays-Bas. Cependant, le requérant ne connaît pas le sort qui a été réservé à sa demande de protection internationale.

La question est donc de savoir si le dossier administratif de l'Office des Etrangers laisse transparaître des éléments selon lesquels il existe bien une telle demande aux Pays-Bas.

Dans l'affirmative, il est clair qu'il risque de subir des traitements inhumains ou dégradants en cas de retour en Serbie. Il est évident qu'il ne peut être renvoyé vers la Serbie sans que sa demande ait été traitée.

Au moment d'adopter l'acte attaqué, l'Office des Etrangers avait (ou devait avoir) connaissance du fait que le requérant avait introduit une demande d'asile aux Pays-Bas et a, dans ce cadre, entendu faire valoir avoir quitté son pays d'origine et/ou en demeurer éloigné, en raison d'une crainte de persécution et/ou du risque qu'il encourt de subir, dans ce pays, des traitements prohibés par l'article 3 de la CEDH, au regard de la situation générale y prévalant et/ou de circonstances propres à son cas.

Or, la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'Homme (ci-après : la Cour EDH) enseigne que dans la mesure où, afin de vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements allégué par une partie requérante envers un pays, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de celle-ci dans ledit pays, non seulement compte tenu de la situation générale qui y prévaut mais également en raison des circonstances propres au cas de la partie requérante .

La partie requérante doit, en ce qui concerne tant la situation générale dans un pays que les circonstances propres à son cas, disposer de la possibilité matérielle de les faire valoir en temps utile , quod non en l'espèce.

Dans la négative, il est clair qu'un hit eurodac doit exister à destination des Pays-Bas. Il ne peut donc être exclu que le requérant, en l'absence d'avoir pu faire valoir ses observations dans le questionnaire 'droit à être entendu', il ait bien introduit une demande de protection internationale.

Cependant, en raison de la présence du COVID-19 aux Pays-Bas, l'administration n'a pas toujours été en état d'enregistrer certaines demandes de protection.

En tout état de cause, dans l'état actuel des choses, la présence d'une demande de protection internationale aux Pays-Bas ne peut être exclue.

En conséquence, il existe bien un risque que le requérant soit soumis à des traitements prohibés par l'article 3 de la CEDH en cas de renvoi vers la Serbie.

iii. Principe de non-refoulement prévu dans la convention de Genève

Dans l'hypothèse où le requérant a introduit une demande de protection internationale aux Pays-Bas, dans l'état actuel des choses, rien ne permet d'affirmer que les autorités néerlandaises accepteront le retour du requérant.

En réalité, il doit ressortir clairement du dossier administratif du requérant et de l'ordre de quitter le territoire qui lui est délivré à quel Etat sa reprise est sollicitée et quelle est sa situation administrative dans cet Etat.

En effet, le risque de refoulement contraire à la Convention de Genève dépend notamment des données suivantes :

- *Le requérant a-t-il introduit une demande d'asile dans cet Etat ?*
- *Cette demande d'asile est-elle toujours en cours ou a-t-elle été négativement clôturée ?*
- *Le traitement des demandeurs d'asile et le respect des directives européennes de qualification et de procédures d'octroi du statut de réfugié, sont-elles respectées dans cet Etat ?*
- *Le requérant fait-il l'objet d'un ordre de quitter le territoire dans l'État par lequel la reprise est envisagée ?*

En l'absence de clarté et de certitude sur les intentions des Pays-Bas, tout retour vers ce pays constitue une violation de l'article 33 de la Convention de Genève."

3.3.2.2 De Raad wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk. De verzoekende partij lijkt de opgenomen motivering echter niet afdoende te achten.

De verzoekende partij voert tevens aan dat de bestreden beslissing niet op de juiste feiten berust. Hiermee voert zij dan ook een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt immers in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Daarnaast voert de verzoekende partij de schending aan van het hoorrecht. Bij gebrek aan verdere verduidelijking gaat de Raad ervan uit dat zij doelt op het hoorrecht als internrechtelijk beginsel van behoorlijk bestuur.

De vraag of sprake is van een afdoende motivering, en de schending van de materiële motiveringsplicht en het hoorrecht, worden onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming moeten worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het non-refoulementbeginsel uit het Vluchtelingenverdrag, dat vastligt in artikel 33, eerste lid van dit verdrag, luidt als volgt: *“Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.”*

De advocaat van de verzoekende partij voert in het feitenrelaas van het verzoekschrift aan dat de verzoekende partij op 21 oktober 2019 het grondgebied van Nederland is binnengekomen en dat zij daar, *“selon ses dires”*, een verzoek om internationale bescherming lijkt te hebben ingediend. In het begin van januari 2020 is de verzoekende partij volgens het verzoekschrift naar België gekomen. In de uiteenzetting van het enig middel zet de verzoekende partij uiteen dat zij omwille van politieke en religieuze problemen in Servië een verzoek om internationale bescherming heeft gedaan. Zij geeft verder aan dat zij geen gelegenheid heeft gekregen om te worden gehoord, en dat, als zij daadwerkelijk de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht zou hebben ontvangen, zij niet de mogelijkheid had deze in te vullen, omdat zij de taal van de vragenlijst niet begreep. Volgens haar was geen vertaler of tolk aanwezig teneinde haar toe te laten de draagwijdte van de vragenlijst te begrijpen. Zij stelt dat zij anders zou hebben gemeld dat zij een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Nederland. Volgens haar wist de gemachtigde derhalve, of had hij moeten weten, dat zij het risico loopt om behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM in het geval van een terugkeer naar Servië. Ook voert de verzoekende partij aan dat niets toelaat om te bevestigen dat de Nederlandse autoriteiten haar overdracht zouden aanvaarden en dat het non-refoulementbeginsel voorzien in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag zou worden gerespecteerd. De verzoekende partij besluit dat de motivering van de bestreden beslissing dan ook niet op correcte gegevens steunt.

In het volgend onderdeel van zijn uiteenzetting herhaalt de advocaat van de verzoekende partij dat het lijkt dat de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in Nederland heeft ingediend, maar dat zij niet weet wat de uitkomst ervan is. De verzoekende partij voert aan dat de vraag aldus is of uit het administratief dossier elementen blijken dat daadwerkelijk zulk verzoek in Nederland bestaat.

Indien dit het geval is, is het volgens de verzoekende partij duidelijk dat zij het risico loopt om onmenselijke of vernederende behandelingen te ondergaan bij een terugkeer naar Servië en is het evident dat zij niet naar Servië kan worden teruggestuurd, zonder dat haar verzoek is behandeld. Zij

stelt dat de gemachtigde kennis had of moest hebben van het verzoek om internationale bescherming en dat zij op deze manier te kennen heeft gegeven dat zij omwille van een vrees voor vervolging of een risico op door het voormelde artikel 3 verboden behandelingen haar land heeft verlaten. De verzoekende partij verwijst naar de rechtspraak van het EHRM en geeft aan dat zij over de materiële mogelijkheid had moeten beschikken om elementen met betrekking tot de algemene situatie in haar land en haar persoonlijke omstandigheden naar voren te brengen, wat zij *in casu* niet zou hebben gehad.

Indien dit niet het geval is, is het volgens de verzoekende partij duidelijk dat een “*hit Eurodac*” moet bestaan met bestemming Nederland. Zij stelt dat niet kan worden uitgesloten dat zij, gelet op het gebrek aan mogelijkheden om haar opmerkingen via de vragenlijst inzake het hoorrecht te kennen te geven, dus niet kan worden uitgesloten dat zij wel degelijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Het is volgens de verzoekende partij echter mogelijk dat de administratie, door de aanwezigheid van covid-19 in Nederland, bepaalde verzoeken om internationale bescherming nog niet heeft kunnen registreren. Zij geeft aan dat het bestaan van een verzoek om internationale bescherming in Nederland in elk geval niet kan worden uitgesloten en dat er bijgevolg wel degelijk een risico op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM bestaat in het geval van een terugleiding naar Servië.

In een derde onderdeel van haar uiteenzetting herhaalt de verzoekende partij dat, in de hypothese dat zij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, niets toelaat om te bevestigen dat de Nederlandse autoriteiten haar zullen terugnemen. Uit het administratief dossier en het bevel om het grondgebied te verlaten moet volgens de verzoekende partij duidelijk blijken aan welke lidstaat haar terugname is gevraagd en wat haar administratieve situatie in die lidstaat is. Vervolgens voert zij aan dat het risico op refoulement in strijd met het Vluchtelingenverdrag afhankelijk is van de volgende gegevens: of zij een verzoek om internationale bescherming in de betrokken staat heeft ingediend, of dit verzoek nog steeds lopende is of negatief werd afgesloten, de manier waarop verzoekers om internationale bescherming worden behandeld en of deze lidstaat de Europese procedure- en kwalificatierichtlijnen respecteert, en of zij het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten in de lidstaat aan wie zij zou worden overgedragen. De verzoekende partij besluit dat er, door de afwezigheid van duidelijkheid en zekerheid over de bedoelingen van Nederland, elke terugkeer naar dit land een schending van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag uitmaakt.

De Raad stelt vast dat het hele betoog van de verzoekende partij steunt op het mogelijke verzoek tot internationale bescherming dat zij in Nederland zou hebben gedaan. De verzoekende partij brengt echter geen enkel begin van bewijs van deze bewering bij. Ook uit het administratief dossier blijkt op geen enkele manier dat een verzoek om internationale bescherming in Nederland zou zijn gedaan. Het dossier bevat zelfs geen enkele aanwijzing in deze richting. De enige elementen van het voormelde feitenrelaas die wel blijken uit het administratief dossier, zijn de binnenkomst op het Schengengrondgebied op 21 oktober 2019 via Nederland en het feit dat de verzoekende partij begin januari in België werd aangetroffen, met name toen zij op 13 januari 2020 van haar vrijheid werd beroofd.

Ook ter terechtzitting van 11 juni 2020 bevestigt de verzoekende partij dat zij geen stukken kan bijbrengen om haar bewering te bewijzen, maar voert zij aan dat er volgens haar twee elementen zijn die erop wijzen dat toch zulk verzoek in Nederland zou zijn ingediend, met name de “*hit Eurodac*” en het feit dat zij nooit gehoord is geweest door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Met betrekking tot het bestaan van een “*hit Eurodac*”, waarnaar de verzoekende partij ook al in haar verzoekschrift heeft verwezen, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de EURODAC-databank zou zijn geconsulteerd, laat staan dat daaruit zou blijken dat van de verzoekende partij in Nederland vingerafdrukken zouden zijn genomen.

Met betrekking tot het betoog van de verzoekende partij in haar verzoekschrift en ter terechtzitting dat zij nooit zou zijn gehoord, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier, met name uit een ontvangstbewijs, blijkt dat aan de verzoekende partij op 2 juni 2020 wel degelijk de “*vragenlijst hoorplicht*” werd overhandigd, zoals ook wordt aangegeven in de bestreden beslissing. De bewering van de verzoekende partij in eerste instantie dat zij in het geheel niet werd gehoord, wordt dan ook tegengesproken door gegevens die blijken uit het administratief dossier. De vragenlijst zelf bevindt zich niet in het administratief dossier, maar de verzoekende partij betwist in tweede instantie op zich de motivering in de bestreden beslissing niet dat zij deze vragenlijst heeft ontvangen, maar heeft nagelaten

deze vragenlijst in te vullen en opnieuw over te maken aan de administratie. Zij voert echter aan dat het voor haar niet mogelijk was om deze vragenlijst in te vullen, aangezien zij de taal van de vragenlijst niet begreep en er geen vertaler of tolk aanwezig was om haar de draagwijdte van het document te doen begrijpen. Ook van deze loutere beweringen brengt zij geen enkel begin van bewijs naar voren. Zij laat zelfs na aan te geven in welke voor haar onbegrijpbare taal deze vragenlijst dan wel zou zijn opgesteld. Met dit ongestaafde betoog kan zij niet aannemelijk maken dat zij niet de mogelijkheid heeft gekregen om haar standpunt naar voren te brengen. Het loutere feit dat zij zelf ervoor gekozen heeft geen gebruik te maken van de geboden mogelijkheid, in de vorm van de “vragenlijst hoorplicht”, maakt niet dat een schending van het hoorrecht zou voorliggen. Een schending van het hoorrecht wordt *prima facie* dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Zelfs al zou het niet aan de verzoekende partij zelf verweten kunnen worden dat zij de betrokken vragenlijst niet heeft ingevuld en overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken, dan nog toont zij niet aan welk belang zij bij dit onderdeel van het enig middel zou hebben. Het niet voldoen aan de hoorplicht kan immers hoe dan ook slechts dan tot de schorsing van een beslissing leiden, indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie had kunnen aanreiken op grond waarvan de gemachtigde had kunnen overwegen om deze beslissing niet te nemen dan wel een minder nadelige beslissing te nemen. De verzoekende partij voert doorheen haar verzoekschrift aan dat zij, mocht zij op een degelijke manier zijn gehoord, te kennen zou hebben gegeven dat zij een verzoek om internationale bescherming in Nederland had gedaan. Zoals hoger reeds aangehaald, kan zij echter op geen enkele manier aannemelijk maken, zelfs niet met een begin van bewijs, dat van zulk verzoek sprake zou zijn. Bijgevolg toont zij niet aan dat zij daadwerkelijk informatie had kunnen leveren die de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden. De verzoekende partij maakt dan ook niet duidelijk welk voordeel zij wenst te halen uit het *prima facie* ernstig bevinden van dit onderdeel van het enig middel, zodat het in deze mate onontvankelijk is.

De verzoekende partij kan ten slotte ook niet voorhouden dat uit het loutere feit dat zij niet werd gehoord, ongeacht of dit aan haar kan verweten worden of niet, op zich zou kunnen afgeleid worden dat zij in Nederland daadwerkelijk een verzoek om internationale bescherming heeft gedaan.

Aangezien de verzoekende partij op geen enkele manier aannemelijk kan maken dat zij in Nederland een verzoek om internationale bescherming heeft gedaan, kan zij ook niet voorhouden dat de gemachtigde wist of had moeten weten dat zij een risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. De Raad wijst erop dat de gemachtigde wel degelijk is nagegaan of de verzoekende partij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen om te worden onderworpen aan zulke behandeling. De gemachtigde concludeerde echter dat het administratief dossier geen elementen in deze zin bevat. Met haar ongestaafd betoog over een mogelijk gedaan verzoek om internationale bescherming in Nederland kan de verzoekende partij aan deze motivering geen afbreuk doen. Zij kan een schending van (de formele en materiële motiveringsplicht in het licht van) artikel 3 van het EVRM of artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag *prima facie* dan ook niet aannemelijk maken.

Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partij ook bij haar huidig verzoekschrift geen enkel begin van bewijs voegt dat zij, zoals zij voorhoudt, politieke en religieuze problemen in Servië zou hebben. Zij brengt verder geen enkele algemene informatie bij in verband met de situatie in Servië. Bijgevolg kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij, nog los van enig verzoek om internationale bescherming in Nederland, geen enkel begin van bewijs naar voren brengt van een risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of op een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Ook in deze zin kan zij een schending van (de formele en materiële motiveringsplicht in het licht van) het voormelde artikel 3 of het voormelde artikel 33 *prima facie* bijgevolg niet aannemelijk maken.

In de mate dat de verzoekende partij doorheen haar verzoekschrift, maar voornamelijk in het derde onderdeel van haar enig middel, verwijst naar een eventuele overdracht naar Nederland en het feit dat niet blijkt dat de Nederlandse autoriteiten zulke overdracht zouden hebben aanvaard, benadrukt de Raad nogmaals dat reeds gebleken is dat geen enkel begin van bewijs en zelfs geen enkele aanwijzing voorligt dat de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in Nederland zou hebben gedaan en dat sprake zou zijn van een eventuele overdracht aan Nederland. Ook het betoog van de verzoekende partij dat het mogelijk is dat de administratie, door de aanwezigheid van covid-19 in Nederland, bepaalde verzoeken om internationale bescherming nog niet heeft kunnen registreren, blijft beperkt tot een ongestaafde bewering. De Raad benadrukt verder dat de bestreden beslissing zelf ook

duidelijk een terugleiding naar Servië beoogt en dat op geen enkele manier blijkt dat deze beslissing een overdrachtsbesluit naar Nederland zou uitmaken. De verzoekende partij maakt dan ook niet duidelijk waarom uit het administratief dossier duidelijk zou moeten blijken aan welke lidstaat de overdracht werd gevraagd en wat haar administratieve status in die lidstaat is. Aangezien er geen aanwijzingen zijn dat sprake is van een verzoek om internationale bescherming in Nederland en van een eventuele overdracht van de verzoekende partij aan Nederland, doen de vragen die de verzoekende partij zich stelt in het licht van het non-refoulementbeginsel voorzien in het Vluchtelingenverdrag verder niet ter zake. Met dit betoog kan de verzoekende partij een schending van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag *prima facie* niet aannemelijk maken.

De bovenstaande vaststellingen gelden des te meer, nu de verzoekende partij niet alleen geen enkel begin van bewijs van haar beweerd verzoek om internationale bescherming naar voren brengt en het administratief dossier geen enkele aanwijzing in deze zin bevat, maar het administratief dossier zelfs elementen bevat die lijken te wijzen op het tegendeel. Op 8 juni 2020, vijf dagen na het nemen van de bestreden beslissing, ondertekende de verzoekende partij immers een vertrekverklaring, waarin zij de wens uitdrukte om zo snel mogelijk naar Servië te worden verwijderd. De Raad merkt in dit verband op dat de voorgedrukte tekst van de vertrekverklaring is opgesteld in het Frans, maar dat handgeschreven en in een vreemde taal een zin is aangebracht op de daartoe voorziene ruimte. De Raad heeft weliswaar geen kennis van de Servische taal en kan dan ook niet beoordelen of deze zin wel degelijk Servisch is en wat de betekenis ervan is. Ter terechtzitting van 11 juni 2020 wijst de waarnemend voorzitter de verzoekende partij op deze vertrekverklaring. De verzoekende partij geeft in dit verband echter slechts aan dat er geen tolk aanwezig was, dus dat deze verklaring problematisch is. Opnieuw brengt zij echter geen enkel begin van bewijs van deze bewering aan, zodat zij niet aannemelijk kan maken dat de verzoekende partij op 8 juni 2020 niet daadwerkelijk de wens zou hebben uitgedrukt om zo snel mogelijk terug te keren naar Servië.

Met haar ongestaafde betoog kan de verzoekende partij een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en het hoorrecht in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag *prima facie* niet aannemelijk maken.

Het enig middel is niet ernstig.

3.3.2.3 Het enig middel is niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4 Uit het voorgaande blijkt dat niet is voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing over te gaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen. De derde cumulatieve voorwaarde moet dan ook niet verder worden onderzocht.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend twintig door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

I. VAN DEN BOSSCHE